

A bagoly

Ivanics Gergő

 Publio

A bagoly

Novelláskötet

Ivanics Gergő

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Szerzői megjegyzés

Eme kicsiny gyűjtemény a különböző novelláimból épült össze, mely folyamatosan bővül az újabbnál újabb irományaimmal. A kollekción különféle stílusjegyeket képviselő rövid történeteket tartalmaz. Leginkább science-fiction és poszt-apokaliptikus drámák jellemzőek írói stílusomra. Az ún. "happy end" távol áll tőlem, hiszen valljuk be, az embert a negatív érzések ragadják meg inkább. Ha valaminek örülünk, az nem tart soká, ugyanakkor ha netán rossz dolog történik velünk, azt hosszú ideig magunkkal hordozzuk. Éppen ezért, véleményem szerint a negatív kelendőbb, mint a pozitív. Aki netán nem kedveli a drámákat, annak talán nem is érdemes tovább olvasni, azonban ha valaki mégis azt preferálja igazán, akkor reményeim szerint talán okozhatok néhány komoly érzelmi hullámot az olvasóban. Úgy gondolom, mindenki megtalálhatja a kedvére való rövid, ám tartalmas történetét. A kötet a címet adó novellával kezdődik.

Minden kedves olvasónak kellemes időtöltést kívánok!

A bagoly

Az Ainsworth család birtoka messze a várostól húzódott északon, a fenyvesek irányában. Egy ideje ezt a környéket elkerülték az emberek, amióta gyilkosságok sorozatáról értesültek a sajtóból. A familia már ígyis temérdek szenvedésen ment keresztül. A birtok területén történő rejtélyes halálesetek azonban tetézték apátiájukat. Az örökségen a két utolsó leszármazott osztozott. A jogász David és az öccse Robert, az orvostanhallgató. David ritkán tartózkodott otthon a karrierjének ápolása miatt, de Robert gyakran indult sétára az ősies tájon, hogy gyönyörködjön benne.

Habár fivére féltette és mindig óvintette ettől a szerinte balga időtöltéstől, ő mégis amikor csak tehetett, a szabadban sétált. A szüleit a háztól nem messze, az öreg Wilbur kedvenc tölgyéhez temették. Ez volt a hagyomány ebben a dinasztiában. Az összes ősük a birtok különböző pontjain voltak végső nyughelyükre helyezve. A birtok szélén, az északi határán élt a család orvosa, William Atterton. Amióta öreg barátja Wilbur és neje elhunytak, remeteként élt az erdőben, habár háza igen jó állapotú volt és ő maga sem szenvedett hiányt a mindennapi termékekben. Automobillal utazott be a városba, ha valamire szüksége volt. A fivérek már régóta nem jártak az öreg háza táján.

Úgy tartották, megbolondult.

Robert sok furcsaságot hallott a környékbeli gyilkosságokról. Ami igazán felkeltette az érdeklődését, az a helyszíneken talált madártollak voltak. Az emberek azt beszélték, hogy valamilyen fehértollú madár, talán galambé vagy hattyúé lehettek. Maga a tény, hogy az áldozatok testéről csak a szemük hiányzott, már önmagában rejtélyessé tette az ügyeket.

Az ifjú egyetemistát azonban mégis inkább a tollak jelenléte foglalkoztatta. Sosem láttak még errefelé galambot repülni az erdőben, szintúgy hattyút. A sajtó szerint a csendőrség kihallgatott néhány szemtanút, akik azt állították, hogy éppen arra jártak az aktuális gyilkosság színhelyén. Persze ezeknek a pletykáknak nem adtak hitelt az emberek, hiszen akkor ők hogy nem estek áldozatul vagy miért nem segítettek az áldozatnak? Robert szerencsésnek tartotta magát az ügyekkel kapcsolatban, hiszen az áldozatok testét, miután a boncmesterek megvizsgálták az egyetemnek is felajánlották szemlére. A leendő tanoncok megvizsgálhatták a holttest részeit és ebből okulhattak. Ő maga is alaposan megvizsgálta a testeket és nem kellett túlságosan szakképzettnek lennie ahhoz, hogy rájöjjön, a szemeken ejtett vágásokat egy igen jó sebész végezte. Valamiért úgy érezte, nyomoznia kell az eseteket illetően. Túl sok szabadideje volt és túl élénk a fantáziája. David ugyanolyan bolondnak tartotta ezért, mint az öreg Atterton a birtok szélén. Egyre többet nyomozott a halálesetek körülményei után és a bátyja szerint egyre ostobább dolgok jutottak eszébe. Mivel az ő birtokuk közelében gyilkoltak meg embereket, ezért számtalanszor kihallgatták már őket is, éppen ezért David már megelégtelte öccse további érdeklődését ezzel kapcsolatban. Az ő jóhíre forgott kockán, mint jogász. Minél kevesebb közük van hozzá, annál jobb.

Egyik éjjel Robert halk neszezésre ébredt. Meggyújtott egy mécsest, majd kilépett az erkélyre. Hűvös volt és enyhe szél játszott a fák lombjaival. Bármennyire is érdekelték a gyilkosságok, ő sem szeretett ilyenkor kint álldogálni az éjszakában. Hosszas bámészkodás után eluralkodott rajta az érzés, mintha figyelné valaki. Tévképzeteket alkotott fejében, hogy a gyilkos pont az erkély alatt áll és ő lesz a következő áldozat. Azt is elképzelte, hogy már a házban van és fivére is áldozatul esett. Gyorsan kiverte fejéből a morbid gondolatokat, majd visszafordult a szoba felé. Amit akkor látott, a legszörnyűbb rémálmaiból is gyermekded estimatest varázsolt volna. A komódon hagyott gyertya fényében öltött alakot a rémület, mely sikolyra kényszerítette. Megdermedve szorongatta a mécsest a kezében és az állatot figyelte. Egy madár ült az ágyán. Első ránézésre egy bagoly. Fehér tollai szinte ragyogtak a gyertya fényében. Hatalmas düledt fekete szeme letaglózta a fiút. Halk sziszegő hangot adott magából, mint aki becserkészte a prédáját. Csőrét kocogtatta, aztán úgy döntött

tovaszáll. Hangos rikácsolással vetődött Robert irányába, mire az eldobta magát a padlón. Amikor szembe repült vele, észrevette, hogy a bagoly egyik szeme hiányzik. Reszketve nézte, ahogy a szörnyeteg tovaszáll a holdfényben.

Azon az éjjelen nem aludt, csak elméleteket gyártott a madarat illetően. Közölte fivérével is feltételezését, miszerint az a fehér bagoly minden gyilkoságnál jelen volt és a tollak is tőle származnak. David kevésbé fogadta ilyen lelkesen a felvetést és megfenyegette, hogy ha nem hagyja abba az ostobaságait, kénytelen lesz a szanatóriumba záratni.

Aznap délben egy csendőr kopogtatott az ajtón. Elmondta, hogy előző éjjel még egy gyilkosság történt a birtok közelében és szintén hasonló körülmények között zajlott. Sebészileg pontosan eltávolított szemek és fehér tollak.

Már tucatszor átvizsgálták a házat, behívták őket kihallgatásra, ezért ezzel már nem is foglalkozott az illetékes nyomozó. Sokkal inkább a két fivér segítségét kérte. Robert elmesélte a nyomozónak, amit Davidnek is, de nem tudott ő sem értelmes magyarázattal szolgálni. Az egyetlen út úgy döntött, felkeresi a rég nem látott William doktort a házában.

Atterton otthona látszólag igényes, jól rendben tartott ház volt. Azonban a kicsiny kertje igen sivárnak tűnt, mintha nem ápolná rendszeresen. Robert az ajtóhoz lépett és bekopogott.

-Gyere beljebb ifiúr! - hallatszott a házból.

Óvatosan benyitott az ajtón és az előtérbe lépett. A konyha elhanyagoltnak tűnt. A doktor az asztalnál ült és babrált valami szerkentyűt.

-Atterton?

-Mi szél hozott erre, Robert úrfi?

Látván az ifjonc gyámoltalanságát, intett neki, hogy üljön le.

-Bizonyára hallott a környékbeli gyilkosságokról, uram.

Atterton abbahagyta a szöszmötölést és a szemébe nézett. Robert emlékezett rá, hogy a doktor egykor elvesztette fél szemét egy párbajban, amiben az apja tiszteletét vívta ki. Az öreg is észrevette, hogy a fiú mennyire megfélemedezett szemének ocsmány látványáról, ezért megpróbálta eltakarni.

-Igen, fiam, hallottam róluk. Borzasztó, hogy mik történnek ezen az áldott helyen.

-És nem tud valamit ezekről? Hallott vagy látott valamit?

Az öregember nagyot sóhajtott.

-Sajnálom, de nem. Ritkán jövök ki a házból.

A fiú körbenézett a helységben és egy hatalmas befőttes üveget pillantott meg a szekrényen, amiben zöldessárga folyadék volt.

-Uram, az az üveg miért van tele azzal a furcsa vízzel?

-Az üveg? Nos, az olyan üvegekben tartottam a fontos, megmenthető szerveket a betegeim számára.

Egy kis szünet után folytatta.

-Apád jó ember volt. Kijársz még a sírjához?

-Igen, uram.

-Szegény öreg eltávozott, mielőtt elégtételt vehettem volna a sérelmemért.

Gúnyosan kacagott, miközben a sérült szemére mutatott. Robert kezdte kényelmetlenül érezni magát, ezért felállt az asztaltól, majd búcsút intett a doktornak. Kifelé menet még visszanézett az ajtóból. Atterton az üveget bámulta, amiről az imént beszélgettek. Megbizonyosodott róla, hogy az

öreg tényleg kissé bolond lehet, jobb ha elkerüli.

Aznap este a szokásos teája elfogyasztása után a fiú úgy döntött, éjjel ő maga fog kimenni a birtokra és kideríti, mi vagy ki áll a gyilkosságok mögött. Mielőtt elhagyta a házat, magához vett egy kést a konyhából, majd az övére akasztotta. Ismét csendes volt odakint. Ezúttal még a szellő sem rezgette a fák leveleit. Egyedül a tücskök ciripelését hallotta, ahogy kilépett az ajtón. Nagyjából tudta, hogy melyik eset hol történt, ezért azokat a helyszíneket elkerülte és arra indult, amerre egyelőre nem történt semmi. Hosszas séta után kiért a birtok déli határára. Egy férfit pillantott meg, ahogyan az egyik közeli vadászházhoz siet. Robert érezte, hogy itt az alkalom, hogy kiderítse, ki a gyilkos. Alig száz méterre a férfitől elbújt egy bokorban és figyelt. Percekig várt és figyelte, ahogyan a férfi eltűnik a vadászházban.

Nem adta fel, kitartóan ült a bokorban és várt. Az ég felhősödni kezdett, lassacskán úgy tűnt, a Hold fényét is eltakarja.

A távolból egy bagoly huhogását hallotta, amire azonnal felkapta a fejét. Biztosan a fehér bagoly az, gondolta.

Azonban egy árva madarat sem látott a közelben repülni. A férfi, akit megfigyelés alatt tartott, elhagyta a vadászházat és közeledni látszott. Ahogy sejtette, a férfi mögött egy alak tűnt fel, ami elindult felé. Itt lett volna a lehetőség, hogy kiderítse ki az, miközben megmenthet egy emberi életet, de nem mozdult, csak figyelt. Érezte a terhet, ami ránehezedik, gyávának érezte magát. Látta, ahogyan a férfit leteríti az alak és a szemei körül matat.

Hirtelen hányingert érzett, ezért a szája elé tette mindkét kezét és erősen szórította. Lehunyta a szemét is, remélte, nem fog öklendezni. Egy újabb ember esett áldozatul és ő végignézte, ahogyan kegyetlenül meggyilkolják. Egyre erősödött a büntudata. El akart szaladni, de nem bírta. Undora és félelme megakadályozta a mozgásban. Az alak éppen Robert felé kezdett el battyogni, miközben a gyilkos fegyvert tisztította. A fiú megmarkolta a saját kését és felkészült rá, hogy használni is fogja. Ahogy közeledett, egyre inkább érezte, hogy erejét veszítette és nem lesz rá képes. Félelméből kikököntette a látvány, ami elé tárult. Ismerős volt számára az alak mozgása, ahogy közeledett. Úgy tűnt, észrevette őt és felé közeledik, de pont elkerülte a bokrot, amiben Robert ült. Felsőhajthatott volna megkönnyebbülésében, ha nem szembesül a ténnyel, minek láttán megfagyott benne a vér is. A ténnyel, miszerint a tucatnyi ember gyilkosa nem más, mint William Atterton, a család egykori orvosa. Zömök testfelépítésével nem esett nehezebbé leteríteni átlagembereket.